

1

De planten deden het goed, vooral in de kamer. Er stond een grote groep met forse afmetingen bij elkaar. Het is net een jungle, zei Marnix pasgeleden. Daar deed het ook aan denken.

Julia gaf de gatenplant een extra scheut water, dat had hij wel nodig met zijn enorme hoogte. Hij kwam bijna tot het plafond. Daarna bracht ze de gieter naar de keuken en zette die onder in het aanrechtkastje.

Ze moest opschieten. Angeniet zou straks komen. Haar zus kwam iets belangrijks vertellen, zei ze gisteren, toen ze belde om te vragen of het uitkwam. Julia was benieuwd wat het zou zijn. Maar het was in ieder geval gezellig dat Angeniet kwam. En de zon scheen zo heerlijk. Echt weer om samen een boswandeling te maken.

Gisteren was Metje, haar nooit genoeg te waarderen hulp, geweest. Metje kwam elke dinsdag. Alles was weer keurig aan kant.

Zij hoefde vandaag ook niet naar het ziekenhuis. Morgen had ze weer dienst, ze kon rustig aan doen. Alleen wilde ze een paar appelflappen klaarmaken. Net zoals moeder Maaike deed als zij, als kinderen, thuiskwamen in hun ouderlijk huis: Het Veilige Nest.

Julia haalde twee grote appels uit de diepe, koele kelder, schildte ze en sneed ze in stukjes. Daarna haalde ze een pakje

bladerdeeg uit de vriezer en vulde de plakjes bladerdeeg met appel, rozijnen en kaneel. Ze zou er maar geen suiker bij doen. De appels waren zoet genoeg. Zonder suiker was ook gezonder en je proefde de appels beter.

Ze zou een paar extra appelflappen klaarmaken. Er kon nog iemand binnenlopen.

Van Loenen, de koster, bijvoorbeeld. Als hij in de tuin ging werken. De koster hield de tuin keurig bij. De bloementuin en de groentetuin. Vooral in de laatste was hij verschillende keren in de week te vinden. Gisteren was hij nog geweest, maar ze had zo'n gevoel dat hij vandaag weer kwam.

‘Hij vindt het gezellig om hier koffie te drinken’, zei Metje.

Dat kon wel eens waar zijn. Julia vond het prima als de koster er was. Hij kon leuk vertellen over zijn vrouw en zoon. Zijn vrouw kon alles het beste: bakken, breien, koken, naaien. En op Jonathan, zijn enige zoon, was hij trots. De jongen, zoals hij hem altijd noemde, al was Jonathan even oud als Angeniet, kon toch zo goed leren. Je snapte niet van wie hij het had, zei hij altijd. Hij dacht van de kant van de vrouw. De vader van de vrouw had een helder verstand ... Dan kwam er een verhaal over zijn schoonvader. Dat meestal eindigde met de goede hoedanigheden van zijn vrouw.

Nou ja, beter zo dan andersom. Marnix en zij maakten in de gemeente wel andere huwelijken mee.

Julia streek met een kwast wat melk op de zijkanten van de plakjes bladerdeeg om ze beter dicht te kunnen plakken. Ook wat melk erbovenop, dan werden de appelflappen mooi bruin. Daarna deed ze de oven aan om die voor te verwarmen.

Ze ruimde alles op en veegde het aanrecht schoon.

De oven was nu wel lang genoeg voorverwarmd. Julia schoof de plaat met appelflappen in de oven.

Precies op tijd, zag ze op de rode cijfers van de magnetron. Over twintig minuten kon Angeniet er zijn.

Het begon al snel lekker te ruiken. Julia keek in de oven. De appelflappen werden al goudkleurig.

Buiten klonken paardenhoeven. Angeniet kwam eraan, maar ze reed door. Ze mocht haar paard bij Van Loenen in het weiland zetten. Dat had de koster gezegd, nadat Nora bij het eerste bezoek de tuin flink te pakken had gehad. Nora had grote happen uit de rododendrons in de voortuin genomen.

Van Loenen was helemaal geschokt geweest en had meteen een oplossing bedacht. Het paard kon bij een volgend bezoek bij hem in de wei.

Even later kwam Angeniet het erf op lopen.

‘Ha zus. Hier ben ik. Mevrouw Van Loenen had bezoek, dus ik kon mooi gelijk naar jou toe gaan. Alsjeblieft.’ Angeniet gaf haar een kus en overhandigde haar een juten tas. ‘Van moeder Maaïke. En de hartelijke groeten. Ook van papa.’

‘Dank je wel. Doe ze de groeten terug.’ Julia keek in de juten tas. Als moeder haar rieten mand niet mee kon geven, gebruikte ze de juten tas met de gezellige warme kleuren. Wat had moeder er weer veel in gedaan. Bovenin lag een versgebakken notencake. Julia pakte de cake en rook er aan. Ze snoof de heerlijke geur op. Daarna legde ze de cake op tafel en keek naar wat er nog meer in de tas zat. Dat was niet weinig. Een schaal snijbonen met witte bonen, zoals moeder die alleen klaar kon maken, met een verrukkelijke slagersworst erin. En een heerlijke griesmeelpudding in de vorm van een vis met een fles eigengemaakt rodebessensap.

‘Wat worden we weer verwend! Wat heerlijk allemaal!’

‘Het ruikt hier anders ook voortreffelijk.’ Angeniet liep naar de oven en gluurde door het getinte glas.

‘Hmm, appelflappen! Het lekkerste wat er is’, knikte ze goedkeurend en ging aan de keukentafel zitten.

‘We kunnen ook naar de kamer gaan’, stelde Julia voor.

‘Nee, mevrouw ... dit is toch zo’n mooi plekje’, zei Angeniet,

zoals Van Loenen altijd zei als hij hier zat. ‘O, daar heb je hem net ...’ Van Loenen liep naar de groentetuin.

‘Ik dacht al dat hij zou komen. Ik heb een paar extra flappen gemaakt.’ Julia haalde met een spatel vier goudbruine appel-flappen uit de oven, deed ze op een schoteltje, en schonk vier kopjes koffie in.

Het was tien uur. Marnix zou zo ook wel komen. Ze hoorde de deur van de studeerkamer al opengaan.

‘Kijk eens aan ... Dag Angeniet.’

‘Dag Marnix.’ Angeniet begroette Marnix en gaf hem ook een kus. Net zoals Angeniet bij haar deed. In het begin moest Marnix, die geen broer of zus had, eraan wennen dat ze die gewoonte bij haar thuis hadden. Maar in Het Veilige Nest wilden ze voor hem geen uitzondering maken. Dan leek het of hij er niet bij hoorde en dat deed hij wel. Marnix was eraan gewend geraakt en vond het nu normaal.

De zon scheen heerlijk in de grote, oude, gezellige keuken en zette alles in een warme, gouden gloed.

Buiten liep Van Loenen door de tuin. Hij bukte en trok onkruid. Wat was hij weer druk!

Het leek erop dat hij niet naar binnen kwam. Maar na een poosje kwam hij overeind, veegde zijn klompen schoon aan het rek dat bij het houten tuinhekje stond en kwam naar de achterdeur.

Marnix stond net op om naar de studeerkamer te gaan.

Toen de deur van de studeerkamer dichtging, kwam Van Loenen binnen. ‘Goeiemorgen, dames.’

‘Goedemorgen, Van Loenen. U bent weer druk geweest. Lust u een kopje koffie?’

Er verschenen vriendelijke lachrimpeltjes om de kleine, donkerbruine ogen. ‘Graag mevrouw. Ik zeg altijd tegen de vrouw: Jij kunt het beste koffiezetten van alle mensen, maar mevrouw kan het ook goed, hoor.’ Hij schoof een stoel naar achteren, zette zijn pet af, hing die op de punt van zijn stoel en ging zitten.

Julia gniffelde inwendig. De vrouw kon het natuurlijk weer beter, maar vooruit ... iemand moest de beste zijn. Julia gunde het haar van harte. Het leven van mevrouw Van Loenen bestond enkel uit haar huishouden. Bakken, boenen en breien. Daar was ze druk mee. Alles in huis glom als een spiegeltje.

Zijzelf had meer dingen die haar interesseerden of om haar aandacht vroegen.

Ze zette een schoteltje met een appelflap voor Van Loenen neer.

‘Och, kijk toch eens ... Beste koffie en ook nog een lekkere koek erbij!’ Van Loenen bekeek de appelflap goedkeurend voor hij zijn tanden erin zette. ‘Deze koeken bakt de vrouw nooit’, zei hij ietwat spijtig. ‘Wel cake. Cake met echte roomboter. Andere wil de vrouw niet hebben. Daar doet ze ook nog wat extra eieren door en ...’

Angeniet keek haar van de overkant van de tafel ondeugend aan. Julia stond op zodat ze Angeniets blik niet langer zag. Ze rommelde wat bij het aanrecht en liep toen naar Wolf, die in de bijkeuken lag. ‘Ha jongen. We gaan zo een eind lopen, hoor.’

‘Och ja, die hond ... Daar is mevrouw dol op. De dominee trouwens ook. Dat komt omdat ze geen kinderen hebben’, hoorde ze Van Loenen zeggen. ‘Dat vind ik jammer voor hen. Wij hebben er maar één. Maar dat weet je trouwens wel ...’

Nu zou Angeniet vast niet weten waar ze moest kijken en wat ze moest zeggen.

Stil eens ... Angeniet zei wel wat. ‘Ja, die ken ik zeker. U hebt een lieve zoon.’

‘O ja?’ hoorde ze Van Loenen verbaasd vragen. ‘Vind je Jonathan wel eh ... lief, zal ik maar zeggen?’

Julia hoorde geen antwoord. Maar Angeniet had zeker geknikt of ja gezegd, want Van Loenen zei: ‘Dan kan het dus nog een keer wat worden ... Tjonge, jonge, dat had ik niet gedacht. Nou, ik hoop het van harte. Je bent wel een beetje anders dan de vrouw. Met dat paard en zo ...’

Julia moest zich inhouden om niet in de lach te schieten. Ze zag mevrouw Van Loenen al op Nora zitten.

‘En ik weet niet of je wel zo handig bent ... in het huishouden bedoel ik ... Of je kunt bakken en koken. Noem maar op ... Maar de jongen houdt van jou. Dat heb ik allang gemerkt ...’ Hij lachte zijn bekende, korte lachje.

‘Als jij in de buurt bent, is hij niet te houden. Dan gaat hij meteen op pad om jou te ontmoeten. Hij denkt dat ik dat niet in de gaten heb, maar ik ben niet op mijn achterhoofd gevallen ... Moet je net denken. En als jij nou ook van de jongen houdt ... Dan zeg ik er niks van.’

Het bleef stil. ‘Dit is toch zo’n mooi plekje’, zei Van Loenen toen.

‘Jaa ...’ hoorde ze Angeniet zeggen.

Ze zou haar een beetje plagen. Ze kuchte een keer nadrukkelijk, zodat Angeniet wist dat ze het hoorde. En streek Wolf over zijn kop. ‘Ik ben blij dat ik niet in de keuken ben, jongen’, fluisterde ze.

Binnen hoorde ze het schuiven van een stoel. Van Loenen wilde weer gaan werken.

Julia ging naar binnen.

‘Nou, mevrouw, ik ga nog een poosje in de tuin werken. Bedankt voor de koffie en de koek’, zei de koster toen ze binnenkwam. ‘En dag, juffrouw ... Angenieta zal ik maar zeggen.’

‘Dag ... Van Loenen’, zei Angeniet. Julia hoorde de trilling in haar stem.

‘Kom, Angenieta! We gaan een eind wandelen’, zei Julia toen Van Loenen net buiten was.

‘O, houd op’, lachte Angeniet. ‘Ik wist niet waar ik kijken moest. Over dat paard en dat handig zijn in het huishouden ... En toen moest jij nog zo nodig kuchen in de bijkeuken ook.’

‘Ja, dat deed ik expres.’ Ze praatten er nog even over door.

‘Maar nu gaan we lopen, want ik ben benieuwd wat jij komt

vertellen.’ Julia pakte haar cape uit de hal, liep naar de bijkeuken en gespte de riem aan Wolfs halsband.

Angeniet haalde haar jas ook van de kapstok.

Ze liepen naar buiten.

Julia draaide de deur achter zich op slot. Ze zouden een tijd weg zijn en Marnix hoorde het in de studeerkamer niet als er iemand via de keuken het huis binnenkwam. Hij moest trouwens ook niet gestoord worden.

‘Echt fijn dat je er bent!’ zei Julia, toen ze op straat liepen.

‘Ja, ik had ook zo’n zin om naar jou te gaan. En ik moet het iemand vertellen. Dat doe ik het liefst aan jou. Omdat jij zo goed luisteren kunt.’

Ze kwamen voorbij het huis van de koster. Mevrouw Van Loenen was in de kamer ramen aan het zemen. Ze stopte toen ze hen zag, stak haar hand op, maar ging meteen weer verder.

‘Ja Angenieta, zo hoort het’, zei Julia.

‘Zo word ik nooit als ik trouw.’

‘Dat klinkt al beter dan vroeger. Toen riep je dat je nooit ging trouwen. Vrijheid blijheid, zei je altijd.’

‘Dat vond ik ook. Maar het wordt anders als je echt van iemand houdt ...’ zei Angeniet.